

Mózes bá öregszik, lelke is
hálni jár már csak bele,
elindul a hegyre
föl s följobb mindegyre,
s elszáll a lélek vele,
föl a hegyre,
följobb egyre,
s elszáll a lélek vele.

Bodó Csanád

ORBÁN OTTÓ: A NAGY ETETÉS

A kozmikus cáfolat című kötetből

*(An American dog's-meat:
more for growth and health)*

„Öregszem”, mondtam éppen Jancsónak, akár egy léha viccet,
momentán Amerikában, kilenc csomaggal –
az őszülő vendégprofesszor az eszmék súlya alatt...
A taxit, a taxit, a taxit elcsaklizzák előlem;
no hiszen, ötvenen túl legyek futóbolond?
New York mennydörgő fingjában vezetem bérelt Fordomat
(még úgy tudom) a Central Park felé,
hogy meglessem a költészet lotyóját: napozik, haját fésüli, sétál...
Fiatalon a rímek pórázán csaholó valóságoknak
dobtam koncot én is... Kitanultam a mesterségem,
mint a sintér a pedigrés ölebek rángását –
most receptre szórok fehérjedús kutyatápszert
rozzant testem és a betegség vérszomjas fenevadja közé,
s rángó szájjal suttogom: *ki ne maradjon versemből a rögeszme szó.*